

Ležím ve snech, řítím se železnými sny
A čekám, až bude padat Hvězda rozumu
Tlukot prorokova srdce
Výkřiky slepých strojů
Unikám z úzkého prostoru rozumu, říkám:
Psychická bolest nikdy víc
Vzhůru nohama balistická podlaha
Nekonečná voda, nekonečný břeh,
Podél kterého jdeš blíž smrti

Touto cestou jdou lidé a modlí se
Točí se stále dokola v Kruhu
Řvoucí melancholie sonoruje mezi kopci
Lesy, stromy, řeky, nebe vibrují řevem z hor, říkají:
Psychická bolest nikdy víc
Vzhůru nohama balistická podlaha
Nekonečná voda, nekonečný břeh,
Podél kterého jdeš blíž smrti

Roje vyhaslých hvězd porušují věčnost
Rozplývají se v černotě, ztrácejí identitu
Negaci marnosti, antilogickou vlastnost

Koukáš na nebe a sleduješ, jak tvé vědomí letí
Vznáší se nedotčeno pravdou rozumu
A proto bude žít věčně
Přichází hvězdné světlo, svobodně letí zlá tma
Zrychlující čas tě žene ke konci, říkáš:
Psychická bolest nikdy víc
Vzhůru nohama balistická podlaha
Nekonečná voda, nekonečný břeh,
Podél kterého jdeš blíž smrti... to je konec.

M. I., K. II, ž. II, verš 9-38